

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1367/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212751
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912212751.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, spol. s r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, odvolaní žalobcu zo dňa 22. 07. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota číslo konania 16C/126/2012-45 zo dňa 25. 06. 2014, takt

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol v celom rozsahu. Žalobca sa domáhal voči žalovanej nároku na náhradu majetkovej škody spôsobenej nesprávnym, respektíve nezákonným úradným postupom súdu v konkrétnej exekučnej veci vedenej pod sp. zn. Ex 4995/2009 a primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s pripojeným exekučným spisom sp. zn. 2Er/700/2009 a v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v konkrétnej exekučnej veci oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 03. 07. 2009 a Okresného súdu Rimavská Sobota bola dňa 06.08.2009 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. Dňa 03.09.2010 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo po preskúmaní exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku dospel k záveru, že exekučný titul obsahoval neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve. Následne bola exekúcia uznesením zo dňa 26. 07. 2011 zastavená. Súd konštatoval, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia vyplývajúca z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a súd musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Taktiež súd uviedol, že konštatovať prietahy v konaní môže len Ústavný súd na základe sťažnosti oprávnenej osoby. V závere odôvodnenia rozsudku súd taktiež uviedol, že sám žalobca podával hromadne v rámci celej Slovenskej republiky niekoľko tisíc až desiatok tisíc návrhov na exekúciu na základe nespôsobilých rozhodcovských rozsudkov a tým de facto znemožnil súdom v primeraných lehotách rozhodnúť. Súd mal na základe uvedených skutočností za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci), teda neboli splnené základné zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle tohto zákona a tým ani splnenie predpokladov

pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z.. Súd žalobu ako právne neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol. Následne súd rozhodol o trovách konania a vyslovil, že s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. žalovanej náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko žalovaná bola v konaní úspešná, avšak trovy konania si neuplatnila a súd tak má za to, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., nakoľko sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Podotkol tiež, že okolnosť, že krajský súd nevhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V ďalšom texte odvolania žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov a taktiež na konkrétne judikáty Ústavného súdu Slovenskej republiky, podporujúce jeho námietku o nedostatku nestrannosti zákonného sudcu. Žalobca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu ďalej uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Uviedol, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Keďže žalobca, ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho konania bola podľa argumentov žalobcu porušená vo viacerých smeroch. Súd navyše žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca v odvolaní taktiež uvádza, že pokiaľ sa žalovaný nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. V ďalších dôvodoch odvolania sa žalobca zameriava na argumentáciu ohľadom existencie majetkovej škody a uviedol, že majetková škoda mu vznikla v súvislosti s udržiavaním a správou informačného systému a z titulu konkretizovaných výdavkov. Rozhodnutie súdu v tejto časti považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Zotrváva na svojom stanovisku, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo ku škode, za ktorú dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlá v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa a žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu 1. stupňa žalobca označil za vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil aj svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. V závere odvolania žalobca uviedol, že pokiaľ bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, pričom vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nepovažuje za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uviesť žiadne ďalšie argumenty.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, preto dôvody obsiahnuté v odvolaní žalobcu namietajúce vnútornú rozpornosť a nedostatočnosť zdôvodnenia úvah súdu obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, nie sú opodstatnené. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych dôvodov odvolania žalobcu, navyše konštatuje, že predmetné odvolanie zjavne nereaguje výlučne len na konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje, nakoľko odvolateľ v odvolaní konštatuje viaceré úvahy súdu, ktoré v konkrétnom odôvodnení napadnutého rozsudku v danej veci vôbec obsiahnuté nie sú.

Odvolací súd len pre zdôraznenie správnosti právnej úvahy okresného súdu poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Od 01. 06. 2010 platí, že táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca stanovuje lehotu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie. V prípade, že nie sú splnené podmienky pre vydanie poverenia, zákon nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Odvolací súd ešte poznamenáva, so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00), že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty (ak by aj bolo v konkrétnej veci preukázané) nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd, keď s akcentom na nutnosť rešpektovať záväzky Slovenskej republiky voči Európskej únii poskytovať spotrebiteľovi zvýšenú ochranu v spotrebiteľských vzťahoch, (pričom potreba skúmania rozhodcovského rozsudku z hľadiska obsiahnutia neprijateľných zmluvných podmienok vyplýva aj z vnútroštátnej právnej úpravy), v rozsudku konštatoval, že posúdenie zákonnosti vedenia exekúcie vyžaduje osobitnú právnu úvahu. Preto v konkrétnej veci dĺžka exekučného konania nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 - 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a neosvedčil právny základ a dôvodnosť uplatneného nároku a to tak ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy.

Rovnako nezodpovedajú obsahu spisu a konkrétnym procesným situáciám v danej veci ani argumenty obsiahnuté v odvolaní, spochybňujúce procesný postup súdu, v dôsledku ktorého malo byť údajne žalobcovi odňaté právo konať pred súdom. Žalobca v odvolaní tvrdí, že napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti žalobcu. Súd podľa tvrdenia žalobcu ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie)

nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd nariadil termín pojednávania na deň 25. 06. 2014 o 13:45 hod., pričom predvolanie naň bolo riadne doručené obom účastníkom konania (právny zástupca žalobcu predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 18. 06. 2014). Svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil podaním datovaným a súdu aj faxom doručeným dňa 20. 06. 2014 len žalovaný (č. I. 21 spisu), pričom nežiadal odročiť pojednávanie z dôvodu svojej neprítomnosti. Odvolací súd oboznámením sa s písomnými podaniami žalobcu konštatuje, že sa nezakladajú na pravde odvolacie argumenty žalobcu, že súd „ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a v žiadosti žalobcu uviedol, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní“. V žalobe, ani v žiadnom z nasledujúcich procesných podaní žalobcu, však takáto požiadavka obsiahnutá nie je, žalobca svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil, nežiadal odročiť pojednávanie, respektíve nežiadal, aby súd nerozhodoval bez prítomnosti jeho splnomocneného zástupcu. Boli splnené všetky zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p. Rovnako nezodpovedá obsahu konkrétneho spisu tvrdenie žalobcu, ako odvolací argument, že súd porušil jeho práva tým, že nerozhodoval o návrhu na prerušenie konania a to ešte pred samotným meritórnym rozhodnutím. V spise sa žiadne takéto procesné podanie žalobcu nenachádza. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred súdom konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súd preto nepostupoval svojvoľne, procesný postup súdu v súlade s ustanoveniami procesnej normy nemožno považovať za odopretie ústavného práva účastníkovi konania na spravodlivý súdny proces a popretie ústavou garantovaného práva každého na verejné prerokovanie veci pred všeobecným nezávislým súdom.

Rovnako je nedôvodný argument, že súd nepoučil účastníkov v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. pred tým, ako vo veci meritórne rozhodol. Poučenie súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. (okrem ďalších procesných poučení v zmysle Občianskeho súdneho poriadku) bolo obsiahnuté v osobitnom poučení pre účastníka konania, ktoré bolo zaslané účastníkom konania dňa 13. 06. 2014 (č. I. 19 spisu). Argumenty žalobcu v odvolaní, že nesprávnym postupom súdu došlo „k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom“ sú tak vzhľadom na konštatované skutočnosti neopodstatnené.

Rovnako nezodpovedá obsahu spisu argument žalobcu, že súd mal vyvodiť adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., a preto mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. Tento argument žalobcu je zmaťochý, nakoľko po tom, čo súd doručil žalovanej návrh spolu s prílohami, žalovaná zaslala súdu rozsiahle procesné stanovisko k žalobe a k uplatnenému nároku (č. I. 22-32 spisu).

Rovnako sú už v danom štádiu konania neopodstatnené úvahy žalobcu o nedostatku nestrannosti a nezaujatosti zákonného sudcu, a to s poukazom na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13NcC/323/2012-9 zo dňa 15. 10. 2012, ktorého obsah je žalobca povinný rešpektovať.

Odvolací súd potom na základe uvedeného, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a s poukazom na dôvody a právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu rozsudok podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. a žalovanej, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko táto účastníčka si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O. s. p. nevyčísliła ani ich nežiadala priznať a odvolací súd tak má za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatňuje.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.